

předurčená

Upíří Žurnály
– Kniha Čtyř

morgan rice

Upíří Žurnály

Morgan Rice

Předurčená

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Předurčená / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Upíří Žurnály)

V PŘEDURČENÉ (Kniha č. 4 z Upířích žurnálů) se Caitlin Paine probudí zpátky v čase. Objeví se na hřbitově, na útěku před davem vesničanů a hledá útočiště ve starověkém klášteře v Assisi, na venkově při Umbrii, v Itálii. Tam se dozvěděla o svém osudu a poslání: najít jejího otce a starodávný oštěp, potřebný na záchranění lidstva. Ale Caitlinino srdce stále toužilo po její ztracené lásce: Calebovi. Zoufale chtěla vědět, jestli přežil jejich cestu do minulosti. Zjistila, že její mise vyžaduje, aby šla do Florencie, no pokud se chtěla vydat za svým srdcem, musela jít do Benátek. Vybrala si Benátky. Caitlin byla ohromena tím, co objevila. Benátky byly v osmnáctém století neskutečným místem, muži a ženy se oblíkali do komplikovaných kostýmů a masek a pořádali se nekonečné, opulentní večírky. Je nadšená z toho, že objevila a znovu se setkala s některými z jejich blízkých přátel a byla přijata zpátky do jejich sabatu. A nadšeně se k nim připojí na Velkém Benátském Bále, nejdůležitějším bale celého roku, kde, jak doufala, opět najde Caleba. Ale Caitlin není jediná, kdo může cestovat v čase: brzy přijede taky Kyle, odhodlán ji vystopovat a jednou provždy zabít. Dorazí taky Sam, rozhodnutý zachránit svou sestru, než bude příliš pozdě. Na bale Caitlin hledá všude a nenachází žádnou stopu po Calebovi. Tedy, až do úplně posledního tance. Tancuje s mužem v masce, který jí ukradne srdce a je si jistá, že je to on. Ale když přijde výměna partner, opět ho ztrácí. Nebo ne? Caitlin se brzy ocitne zaseknuta mezi dvěma láskami svého života a zjistí, že si musí dávat pozor na to, co si přeje. Její radost z nalezení toho, co chtěla se brzy může smíchat s tragedií a žalem. Ve vrcholném závěru plném akce stojí Caitlin proti opravdovému ďáblovi, římskému starověkému upířskému sabatu, nejsilnějšímu, jaký kdy existoval. Aby přežila, bude muset využít všechny svoje schopnosti a bojovat o holý život... Bude muset obětovat víc než kdy jindy, pokud chce zachránit ty, které miluje... PŘEDURČENÁ je skvělý příběh. Opravdu vás vtáhne do dění. Je několik YA sérií, které prostě miluju a tahle je určitě na seznamu! ČTĚTE! ČTĚTE! ČTĚTE! Nezapomeňte ČÍST! werevampsromance.org

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	16
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	23
KAPITOLA PÁTÁ	26
KAPITOLA ŠESTÁ	30
Конец ознакомительного фрагмента.	33

předurčená

(Upíří Žurnály – Kniha Čtyř)

morgan rice

O autorce

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

VYBRANÉ OHLASY NA UPÍŘÍ ŽURNÁLY

“Riceová zde odvádí výbornou práci. Čtenář je, díky autorčinu skvělému vypravěčskému umění, které dělá jednoduchý příběh zvláštním, vtažen do děje od samého počátku... Výborně napsaný příběh představuje extrémně rychlou četbu.“

--Black Lagoon Reviews {o knize Proměněná}

“Ideální příběh pro mladé čtenáře. Morgan Riceová odvedla skvělou práci vytvořením zajímavého a unikátního příběhu. Celá série se točí kolem jedné dívky...velmi neobvyklé dívky!...Velice snadná četba, kterou čtenář doslova proletí... Kniha nemusí být vhodná pro děti (PG).“

--The Romance Reviews {o knize Proměněná}

“Kniha mě od počátku zaujala a už nepustila...Příběh je úžasným dobrodružstvím, které rychle plyne a je plné akce od samého počátku. V celé knize není jediné nudné místo.“

--Paranormal Romance Guild {o knize Proměněná}

“Nabité akcí, romantikou, dobrodružstvím a napětím. Sáhnete po této knize a zamilujete se do ní znovu a znovu.“

--vampirebooksite.com {o knize Proměněná}

“Skvělá zápleтка. Je to přesně ten typ knihy, kterou je velmi obtížné odložit. Konec knihy je jedním z těch, které vás donutí si okamžitě koupit druhý díl, jen abyste zjistili, co se bude dít dál.“

--The Dallas Examiner {o knize Milovaná}

“Kniha, která konkuruje STMÍVÁNÍ a UPÍŘÍM DENÍKŮM. Jedna z těch, které budete chtít číst jedním dechem až do poslední stránky! Pokud máte rádi dobrodružství, milostné příběhy a upíry, tato kniha je tou pravou pro vás!“

--Vampirebooksite.com {o knize Proměněná}

„Morgan Riceová opět dokazuje, že je skvělou vypravěčkou...Kniha osloví široké spektrum čtenářů, kam budou patřit i mladí fanoušci upírských fantasy žánrů. Příběh končí nečekaným zvratem a zanechá vás v šoku a očekávání, co bude následovat v dalším díle.“

--The Romance Reviews {o knize Milovaná}

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPIŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKRÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii UPÍŘÍ ŽURNÁLY ve formátu audio knihy!
Copyright © 2011 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříd'te si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Jacket art ©iStock.com/© lamia-ell

Obsah

[KAPITOLA PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘETÍ](#)
[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA PÁTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMÁ](#)
[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)

FAKT:

V roce 2009 bylo objeveno první neporušené tělo údajného upíra na malém ostrově Lazzaretto Nuovo v Benátském zálivu. Upír, žena, která zemřela na mor v 16. století, byla nalezena pohřbena s cihlou v puse—podpořilo to středověkou pověru, že upíři jsou za nákazami jako Černá smrt.

FAKT:

Benátky v 18. století byli jiné, jako všechny místa na světě. Lidé z celého světa tam proudili, aby si užili přepychové párty a bály, aby se oblíkali do propracovaných kostýmů a masek. Pro lidi bylo normální chodit po ulici celý v kostýmu. Poprvé v historii neexistovala nerovnost pohlaví. Ženy, předtím omezovány autoritami, se teď mohli převlékat za muže a získat tak přístup tam, kam chtěli...

Ó, lásko! Choti moje!

Smrt vypila sic dechu tvého med,
k tvé kráse ale moci neměla: ty nejsi přemožena;
krásy prapor na tvářích, na rtech vlaje purpurem...
--William Shakespeare, Romeo a Julie

KAPITOLA PRVNÍ

Assisi, Umbria (Itálie)
(1790)

Caitlin Paine se pomalu probudila, kompletně obklopená tmou. Pokoušela se otevřít oči, zjistit, kde se to vlastně ocitla, no nic z toho se jí nedařilo. Zkusila pohnout rukama, rameny—no to taky nefungovalo. Cítila se, jako kdyby byla pokryta jemnou tkaninou a nedokázala přijít na to, co to je. Tížilo ji to a s každou uplynutou chvílí se zdálo, že je to pořád těžší a těžší.

Snažila se dýchat, no když to dělala, uvědomila si, že její dýchací cesty jsou něčím ucpány.

V panice se Caitlin pokoušela nadechnout ústy, no najednou ucítila, že jí něco uvázlo v krku. Pach té věci naplnil její nos a ona si konečně uvědomila, co to vlastně bylo: zemina. Byla ponořena do zeminy, která pokrývala její tvář a nos a plnila její ústa. Uvědomila si, že byla těžká, protože ji těžila, dusila a s každou vteřinou se stávala nesnesitelnější.

Neschopná dýchat, neschopná vidět, Caitlin propadla absolutní panika. Snažila se hýbat svými nohami, rukami, no ty jí taky neskutečně těžili. V záchvatu se snažila, jak to jen šlo a nakonec se jí podařilo trochu uvolnit své ruce; dokázala je zvednout, výš a výš. Prorazila hlínu a kolem svých rukou ucítila vzduch. S obnovenou silou mlátila rukama tak, jak to jen dokázala, horečně škrábala a drápala a odhazovala ze sebe půdu.

Caitlin se nakonec zvládla posadit a odevšad se z ní sypala zemina. Očistila si hlínu, kterou měla na tváři, na řasech, dostala ji ze svých úst, ze svého nosu. Hystericky se jí zbavovala oběma rukama a nakonec se očistila natolik, aby byla opět schopná dýchat.

Hyperventilující dělala obrovské, hltavé nádechy, vděčná, že může dýchat, jako nikdy předtím. Když opět popadla dech, začala drásajíc kašlat a z nosu a úst jí vycházela další hlína.

Caitlin ztěžka otevřela oči, řasy pořád splepené, a dokázala je rozevřít alespoň natolik, aby viděla, kde se nachází. Západ slunce. Venkov. Ležela ponořená v hromadě půdy na malém, venkovském hřbitově. Když se porozhlédla, všimla si ohromené tváře tuctu vesničanů, oblečených v hadrech, kteří se na ni dívali v naprostém šoku. Vedle ní stál hrobník, robustní muž, rozptýlený svou lopatou. Pořád si ničeho nevšiml, dokonce se ani nepodíval jejím směrem, když se natáhl, nabral další lopatu půdy a hodil ji k ní.

Předtím, jak Caitlin stihla zareagovat, trefila ji nová kopa hlíny přímo do tváře a opět pokryla její ústa a nos. Otřela ji a posadila se vzpřímeněji, kopala nohami a ze všech svých sil se snažila dostat spod čerstvé, těžké půdy.

Hrobník si toho konečně všiml. Když se chystal hodit další kopy půdy, spatřil ji a uskočil. Lopata mu pomalu vypadla z rukou a on udělal několik kroků zpátky.

Výkřik prorazil ticho. Přišel od jednoho z vesničanů, pronikavý výkřik staré, pověřivé ženy, která civěla dolů na to, co by mělo být čerstvou mrtvolou Caitlin, no teď se zvedalo ze země. Křičela a křičela.

Ostatní vesničané reagovali různě. Několik z nich se otočilo a uteklo, sprintovali pryč. Další si jednoduše zakryli rukama ústa a nedokázali ze sebe dostat ani jediné slovo. No několik mužů, držíc pochodně, kolísalo mezi strachem a hněvem. Udělali několik váhavých kroků směrem ke Caitlin a z jejich výrazů a taky z jejich zvednutých farmářských nástrojů mohla vidět, že jsou připraveni zaútočit.

Kde jsem? zoufale přemýšlela. Kto jsou tito lidé?

I při tom, jak dezorientovaná byla, si Caitlin pořád dokázala uvědomit, že musí konat velmi rychle.

Seškrábala ze sebe vrstvu hlíny a zuřivě se snažila vyhrabat své nohy. No hlína byla hrozně vlhká a těžká a nešla jen tak lehce dolů. Přinutilo ji to vzpomenout si na den, kdy ji její bratr Sam někde na pláži pohřbil až po hlavu do písku. Nebyla schopná se pohnout. Prosila ho, aby ji pustil a on ji donutil čekat dlouhé hodiny.

Cítila se tak bezmocně, jako by byla chycena do pasti, že i když nechtěla, začala brečet. Přemýšlela, proč zmizela všechna její upíří síla. Byla opět pouze obyčejným člověkem? Cítila se tak. Smrtelně. Slabě. Jako kdokoliv jiný.

Náhle se začala cítit vyděšeně. Hodně, hodně vyděšeně.

“Pomozte mi někdo, prosím!” volala Caitlin a snažila se navázat oční kontakt se kteroukoliv ženou v davu, doufajíc, že objeví soucitný obličej.

No žádný tam nebyl. Namísto toho mohla vidět pouze pohledy plné šoku a strachu.

A vzteku. Dav mužů, s farmářským náradím zvednutým vysoko ve vzduchu, se plížil k ní. Neměla moc času.

Snažila se mluvit přímo k nim.

“Prosím!” křičela Caitlin, “není to tak, jak si myslíte! Nechci vám udělat nic zlého. Prosím, neublížujte mi! Pomozte mi se odsud dostat!”

Ale zdálo se, že to je jenom povzbudilo.

“Zabijte tu upírku!” křičel vesničan z davu. “Zabijte ji znovu!”

Ten výkřik byl následován nadšeným řevem. Tento dav ji chtěl vidět mrtvou.

Jeden z vesničanů, méně vystrašený než ostatní, velký kus chlapa, k ní přistoupil na vzdálenost asi stopy. Podíval se dolů na ní s hrozným vztekem a pak zvedl do výšky svůj krumpáč. Caitlin viděla, že míří přímo na její obličej.

“Tentokrát už zemřeš!” řval.

Caitlin zavřela oči a odněkud, hluboce v jejím vnitru, se v ní začal hromadit hněv. Byl to primitivní hněv, z nějaké její části, která ještě pořád existovala, a cítila, jak roste přes její prsty na nohách, prochází jejím tělem, nahoru přes její trup. To horko ji spalovalo. To prostě nebylo fér, aby takhle zemřela, aby na ní takhle útočili, aby byla takhle bezmocná. Ona jim nic neudělala. To prostě není fér se v její mysli ozývalo znovu a znovu, až její vztek dosáhl vrcholu.

Vesničan se mocně zahnal, mířil přímo na Caitlinin obličej, a ona najednou ucítila příval síly, kterou potřebovala. Jedním pohybem vyskočila z hlíny na nohy a uprostřed švihy zachytila krumpáč za jeho dřevěnou rukojeť.

Caitlin slyšela, jak dav zděšeně zalapal po dechu—překvapeně ustoupili několik stop dozadu. S rukojetí pořád v ruce se rozhlédla a viděla, že surovcův výraz se změnil na naprostý strach. Předtím, jak stihl zareagovat, vytrhla mu krumpáč z ruky, natáhla se a tvrdě ho kopl do hrudi. Letěl vzduchem zpátky dobrých dvacet stop a přistál v davu vesničanů, ze kterých několik vzal s sebou.

Caitlin zvedla krumpáč do výšky, udělala několik rychlých kroků směrem k nim a s nejdivočejším výrazem, jaký dokázala udělat, zavrčela.

Vyděšení vesničané zvedli ruce, zakryli si obličej a začali ječet. Někteří z nich utekli do lesů a ti, kteří zůstali, se strachem krčili.

To byl efekt, jakého Caitlin chtěla dosáhnout. Vystrašila je natolik, aby zůstali omráčeni. Pustila krumpáč a utíkala přímo přes ně, sprintovala přes pole do západu slunce.

Jak utíkala, čekala a doufala, že se jí vrátí její upíří schopnosti, že se jí rozprostřou křídla, že bude jednoduše schopna vzlétnout a letět daleko odsud.

Ale neměla to štěstí. Ať už byl důvod jakýkoliv, nestalo se to.

Ztratila jsem to? přemýšlela. Jsem znovu obyčejným člověkem?

Běžela rychlostí normálního, běžného člověka a na svých zádech nic necítila, žádná křídla, bez ohledu na to, jak moc to chtěla. Byla teď právě tak slabá a bezbranná jako všichni ostatní?

Předtím, jak stihla zjistit odpověď, uslyšela za sebou narůstající hluk. Podívala se přes rameno a uviděla dav vesničanů; honili ji. Křičeli, v rukách nesli pochodně, farmářské náčiní, palice a kameny a snažili se ji chytit.

Prosím, Bože, modlila se. Ať už tahle noční můra skončí. Alespoň než zjistím, kde vlastně jsem. A stanu se opět silnou.

Caitlin se podívala dolů a poprvé si všimla, co má na sobě oblečené. Byly to dlouhé, složité černé šaty, krásně vyšíváné, a táhli se od jejího krku až k prstům na nohou. Hodili by se na nějakou formální příležitost—jako pohřeb—no určitě ne na sprintování. Její nohy se díky nim nemohli dobře pohybovat. Natáhla se dolů a nad kolena je roztrhla. To pomohlo a ona mohla utíkat o něco rychleji.

Ale pořád to nebylo dostatečné. Cítila, že na ní rychle dopadá únava a zdálo se, že dav za ní je zásoben nekončící energií. Přibližovali se velkou rychlostí.

Najednou v zadní části své hlavy ucítila něco ostrého a od bolesti se zapotácela. Jak ji to zasáhlo, klopýtla a chytila se na tom místě svou rukou. Byla celá od krve. Trefili ji kamenem.

Viděla, jak kolem ní letí několik kamenů, otočila se a spatřil, jak vesničané házou kameny jejím směrem. Další ji bolestivě zasáhl do zad. Dav byl teď už jenom 20 stop od ní.

V dále si všimla strmý kopec a na jeho vrcholu obrovský, středověký kostel a klášter. Utíkala tam. Doufala, že pokud se tam dokáže dostat, možná nalezne úkryt před těmito lidmi.

Ale jak ji trefili znovu, do ramena, dalším kamenem, uvědomila si, že by to nedopadlo dobře. Kostel byl příliš daleko, ona ztrácela páru a dav se dostával příliš blízko. Neměla na výběr, jenom se otočit a bojovat. Ironie, pomyslela si. Po tom všem, čím si prošla, po všech těch upířích bitvách, dokonce po tom, jak přežila cestu zpátky v čase, může skončit mrtvá zásluhou davu hloupých vesničanů.

Caitlin se zastavila, otočila a čelila davu. Pokud měla zemřít, alespoň zemře v boji.

Jak tam stála, zavřela oči a dýchala. Soustředila se a svět kolem ní se zastavil. Cítila své bosé nohy v trávě, jako by zakořeněné do země a pomalu, no jistě v ní začala narůstat prvotní síla a procházela celým jejím tělem. Chtěla si vzpomenout; vzpomenout na vztek; vzpomenout si na její vrozenou, prvotní sílu. Kdysi trénovala a bojovala se superlidskou silou. Chtěla, aby se to vrátilo zpátky. Cítila, že někde, nějak, pořád se to hluboce v ní ukrývá.

Jak tam stála, přemýšlela nad všemi davy v jejím životě, všemi tyrany, všemi těmi idioty. Myslela na svou matku, která jí neproukázala ani tu nejmenší laskavost; vzpomínala na všechny ty tyrany, kteří ji a Jonaha honili v uličce v New Yorku. Myslela na všechny ty idioty ve stodole v Hudson Valley, Samovy přátele. A vzpomínala na Cainovo představení na Pollepelu. Zdálo se, že jsou tady pořád nějakí tyrani. Pořád a všude. Utíkat před nimi nikdy nic nevyřešilo. Jak to vždy dělala, i tentokrát se musela postavit a bojovat.

Jak si uvědomovala tu obrovskou nespravedlnost, vztek rostl a proudil jejím tělem. Rostl a rostl, až cítila, jak naplňuje její vlastní žíly a její svaly jsou napjaté na prasknutí.

Právě v tu chvíli ji dav obklíčil. Vesničan zvedl svou palici a zahnal se směrem k její hlavě. Se svou nově nalezenou silou Caitlin právě včas uhnula, sehla se a prohodila ho přes své rameno. Letěl vzduchem několik stop a přistál v trávě na zádech.

Další muž se napřáhl s velkým kamenem a připravoval se, že jí hodí do hlavy; no ona se natáhla, popadla ho za zápěstí a zlomila mu ho. Muž klesl na kolena a řval.

Třetí vesničan se na ní zahnal se svou motykou, no ona byla příliš rychlá: otočila se a popadla ji ve středu pohybu. Vytrhla mu ji z rukou, zahнала se a sekla ho s ní do hlavy.

Motyka, šest stop dlouhá, byla přesně to, co potřebovala. Divoce s ní zatočila a složila k zemi každého, kdo byl v dosahu; v průběhu chvíle kolem sebe vytvořila široký okruh. Všimla si vesničana, který se natahuje s velkým kamenem v ruce, chystá se ho hodit jejím směrem, a vymrštila motyku přímo do něj. Trefila ho do ruky a vyrazila mu z ní kámen.

Caitlin běžela přes omráčený dav, vytrhla pochodeň z ruky staré ženy a divoce ní švihala. Podařilo se jí zapálit část vysoké, suché trávy, ozývali se výkřiky a mnoho vesničanů se ve strachu náhlilo zpátky. Když se stěna z ohně dostatečně zvětšila, natáhla se a vrhla pochodeň přímo do davu. Ta letěla vzduchem, přistála na zadní straně mužovy haleny a ten spolu s dalším vedle něj začal hořet. Dav se kolem nich rychle shromáždil a snažil se oheň uhasit.

Posloužilo to Caitlininmu záměru. Vesničané byli konečně natolik rozptýlení, že jí vytvořili prostor, který potřebovala pro útek. Neměla zájem jim ublížit. Jenom chtěla, aby ji všichni nechali být. Jenom se chtěla nadechnout a zjistit, kde to vlastně je.

Otočila se a utíkala nahoru do kopce směrem ke kostelu. Cítila nově nalezenou rychlost a sílu, cítila, jak skáče přes kopec a věděla, že ji už nedoběhnou. Jenom doufala, že kostel bude otevřený a dovolí jí do něj vstoupit.

Jak utíkala nahoru do kopce, cítila trávu pod jejíma bosýma nohama, padl soumrak a ona viděla, že se na náměstí a podél zdi kláštera rozsvítilo několik pochodní. Jak se dostávala blíž, spatřila vysoce na hradbě nočního hlídače. Podíval se dolů na ní a jeho obličejem se přehnal strach. Popadl pochodeň nad svou hlavou a křičel: “Upír! Upír!”

Když to udělal, kostelní zvony se rozezněly.

Caitlin viděla, jak se k ní odevšad přibližují pochodně. Jak hlídač pořád křičel a zvony pořád zněli, lidé přicházeli ze všech stran. Byl to hon na čarodějnice a zdálo se, že všichni směřují přímo k ní.

Caitlin přidala a utíkala tak rychle, že ji z toho boleli žebra. Lapala po dechu a právě včas se jí podařilo dorazit k dubovým dveřím kostela. Vykopla je a s prásknutím je za sebou zavřela.

Vevnitř se zoufale rozhlížela kolem a všimla si pastýřskou hůlku. Popadla ji a zasunula do dvojíých dveří, čím je zablokovala.

Ve vteřině, kdy to udělala, uslyšela u dveří obrovský úder způsobený desítkami rukou, které na ně bušili. Dveře se třásli, no nepustili. Hůlka držela—alespoň prozatím.

Caitlin rychle prozkoumala místnost. Kostel byl, díkybohu, prázdný. Byl obrovský a jeho stropy se tyčily stovky stop do výšky. Bylo to chladné, prázdné místo, stovky lavic na mramorové podlaze; na vzdáleném konci, nad oltářem, viselo několik hořících svíček.

Jak se dívala, mohla by odpřísáhnout, že na opačném konci místnosti spatřila nějaký pohyb.

Bušení bylo čím dál intenzivnější a dveře se začali pořádně třást. Caitlin vyskočila do akce a utíkala dolů uličkou směrem k oltáři. Když k němu přistoupila, viděla, že měla pravdu: někdo tam byl.

Potichu klečíc, zády k ní, tam byl kněz.

Caitlin přemýšlela, jak to všechno dokáže ignorovat, ignorovat její přítomnost, jak může být v takovou chvíli tak hluboce ponořený do modlitby. Doufala, že ji nevydá tomu davu venku.

“Zdravím?” řekla Caitlin.

Neotočil se.

Caitlin se náhlila na opačnou stranu a postavila se mu tváří v tvář. Byl to starší muž s bílými vlasy, hladce oholený, s bledě modrýma očima, které při jeho modlitbě vypadali, jako kdyby se dívali někam do neznáma. Neobtěžoval se s tím, aby se na ní podíval. Bylo tam taky něco jiného, co z něj vycítila. Dokonce i v jejím momentálním rozpoložení dokázala říct, že je na něm něco zvláštního. Věděla, že patřil k jejímu druhu. Byl to upír.

Bušení bylo pořád hlasitější a když se jeden z pantů zlomil, Caitlin se se strachem ohlédla za sebe. Tento dav se zdál být odhodlaný a ona nevěděla, kam jinam jít.

“Pomozte mi, prosím!” naléhala Caitlin.

On ještě chvíli pokračoval ve své modlitbě. Nakonec, bez toho aby se na ní podíval, řekl: “Jak můžou zabít něco, co už je mrtvé?”

Dřevo se začalo štípat.

“Prosím,” naléhala. “Nevydejte mě jim napospas.”

Pomalů vstal, tiše a vyrovnaně, a ukázal na oltář. “Tam,” řekl. “Za závěs. Je tam poklop. Jdi!”

Sledovala jeho prst, no viděla jenom veliké podium, pokryté saténovou tkaninou. Utíkala k němu, odhrnula tkaninu a spatřila poklop. Otevřela jej a natlačila své tělo do malého prostoru.

Zastrčená vevnitř vykukovala přes malou prasklinu. Sledovala, jak kněz pospíchá k bočním dveřím a s překvapivou silou je vykopává.

Právě když to udělal, dav vykopl hlavní přední dveře a začal proudit dovnitř přes uličku.

Caitlin rychle zatáhla celou záclonu. Doufala, že ji nespátřili. Sledovala dění přes malou škáru ve dřevě a viděla právě dost na to, aby spozorovala, že se dav řítí uličkou, zdánlivě právě k ní.

“Tím směrem!” křičel kněz. “Upírka utíkala tamtím směrem!”

Ukázal na boční dveře a dav se náhlil přímo přes ně a zpátky do noci.

Po několika vteřinách nekonečný roj těl opustil kostel a všude konečně zavládlo ticho.

Kněz za sebou zavřel a zamkl dveře.

Slyšela jeho kroky, jak k ní kráčí, a Caitlin, třesouc se strachem a zimou, pomalu otevřela poklop.

Odhrnul záclonu a podíval se dolů na ní.

Jemně natáhl ruku.

“Caitlin,” řekl a usmíval se na ní. “Čekali jsme na tebe už velmi dlouhou dobu.”

KAPITOLA DRUHÁ

Řím, 1790

Kyle stál ve tmě a zhluboka dýchal. Bylo jenom málo věcí, které nenáviděl více, než stísněné prostory a jak se v černotě natáhl a ucítil kámen, který ho věznil, začal se potit. Chycený do pasti. Nic horšího pro něj neexistovalo.

Zahnal se a pěstí udělal díru přímo do kamene. Ten se rozbil na kousky a on si musel zakrýt oči před denním světlem.

Pokud Kyle něco nenáviděl více než být chycen do pasti, byl to zásah denního světla přímo do obličeje, zvláště pokud na sobě neměl své obaly na kůži. Rychle přeskočil přes sutiny a našel útočiště za zdí.

Kyle zhluboka dýchal a dezorientovaný prozkoumával své okolí, zatímco si z očí otíral prach. Tohle bylo to, co na cestování v čase nenáviděl: nikdy přesně nevěděl, kde se ocitne. Nedělal to už po staletí a nebyl by to udělal ani teď, kdyby nebylo toho neskutečného trnu v jeho patě, Caitlin.

Po tom, jak opustila New York, Kyleovi netrvalo dlouho, aby si uvědomil, že tahle válka je vyhraná jenom částečně. Protože ona byla pořád na svobodě a pátrala po štítu, věděl, že nikdy nebude mít klid. Byl na pokraji vítězství v této válce, téměř si zotročil celou lidskou rasu, téměř se sám stal absolutním vůdcem celé upířské rasy. No ona, ta patetická malá holka, ho zastavila. Dokud byl štít ve hře, nemohl dosáhnout absolutní moci. Neměl na výběr, musel ji vystopovat a zabít. A pokud to znamenalo cestování v čase, pak to bylo to, co udělá.

Kyle, ztěžka dýchajíc, vzal obal na kůži a obalil si své ruce, krk a trup. Podíval se kolem a uvědomil si, že je v mauzóleu. Podle jeho značení vypadalo římsky. Řím.

Nebyl tady už hodně dlouhou dobu. Rozbitím mramoru rozvířil až příliš mnoho prachu, sediment hustě visel v denním světle a díky tomu to bylo těžké říct s jistotou. Zhluboka se nadechl, vzchopil se a směřoval ven.

Měl pravdu: byl to Řím. Podíval se ven, zbadal italské cypřiše a věděl, že nemůže být nikde jinde. Uvědomil si, že stojí na vrcholu Římského fóra, jeho zelená tráva, jeho kopce a údolí a rozpadající se památky se před ním rozprostírali na mírném svahu. Přineslo mu to staré vzpomínky. Zabil tady mnoho lidí, kdysi, když toto místo plnilo svou funkci a sám tady byl jednou téměř zabít. Při tom pomyšlení se usmál. Tohle bylo místo pro něj.

A bylo to perfektní místo, na kterém se ocitnout. Pantheon nebyl daleko a za několik minut mohl stát před soudci z římského Velkého koncilu, nejmocnějšího sabatu, a získat všechny odpovědi, které potřeboval. Už brzy bude vědět, kde se Caitlin nachází a pokud všechno půjde dobře, získá jejich povolení zabít ji.

Ne, že by to povolení potřeboval. Byla to jenom zdvořilost, upířská etiketa, následování tisíc let staré tradice. Upíř si vždycky vyžádal povolení, pokud chtěl někoho zabít na cizím území.

Ale pokud by odmítli, jenom těžko by ho to zastavilo. Mohlo by to jeho život udělat těžším, no zabil by každého, kdo by se mu postavil do cesty.

Kyle zhluboka vdechoval římský vzduch a cítil se jako doma. Bylo to už tak dlouho, co tady byl naposled. Až příliš se zasekl v New Yorku, v upíří politice, v moderném čase a na moderném místě. Tohle však byl více jeho styl. V dálce mohl vidět koně, prašné cesty a předpokládal, že se pravděpodobně nachází v osmáctém století. Perfektní. Řím byl město, no pořád naivní, pořád měl 200 let co dohánět.

Když se Kyle prohlédl, zjistil, že cestu v čase zvládl opravdu dobře. Při jiných cestách byl mnohem více dobitý, potřeboval více času na zotavení. Ale ne tentokrát. Cítil se být silnější než kdy předtím, připraven jít. Cítil, že jeho křídla se okamžitě rozprostrou, že pokud chce, může letět přímo do Pantheonu a zrealizovat svůj plán.

Ale nebyl tak úplně připravený. Už dlouhou dobu neměl dovolenou a bylo fajn být zpátky. Chtěl to tam trochu prozkoumat, vidět a vzpomínat jaké to je, ocitnout se znovu na tomto místě.

Kyle seběhl dolů z kopce neskutečnou rychlostí a za krátký okamžik byl venku z Fóra v rušných, přeplněných ulicích Říma.

Divil se, že i 200 let dozadu byl Řím pořád tak přečpaný lidmi, jak to jenom šlo.

Jak Kyle vešel do davu, zpomalil své tempo a kráčel vedle nich. Byla to masa lidí. Široký bulvár, celý udělaný z hlíny, nesl tisíce lidí, kteří se náhlili do všech směrů. Také nesl koně všech tvarů a velikostí, koňské povozy, vozy a kočáry. Ulice zapáchali od tělesného pachu a koňských výkalů. Všechno se to teď Kylovi vracelo, nedostatečná infrastruktura, nedostatečná hygiena—zápach starých časů. Cítil se kvůli tomu špatně.

Kyle cítil, že do něj strkají z každého směru, zatímco dav houstl a houstl, lidi všech ras a tříd se honili sem a tam. Podívoval se nad primitivními vitrínami, které se snažili prodat starodávné italské klobouky. Podívoval se nad malými kluky, oblečenými v hadrech, kteří utíkali směrem k němu a natahovali ruce s ovocím, které prodávali. Některé věci se nikdy nezmění.

Kyle zabočil do úzké, pochybné uličky, kterou si velmi dobře pamatoval a doufal, že bude pořád taková, jako bývala kdysi. Byl nadšený, když zjistil, že tomu tak opravdu je: před ním stáli tucty prostitutek, opřené o zdi, a jak kráčel, volali na něj.

Kyle se široce usmál.

Jak přistoupil k jedné z nich—velké, baculaté ženě s obarvenými červenými vlasy a příliš velkým množstvím make-upu—natáhla se a pohládila ho rukou po tváři.

“Hej, velký kluku,” řekla, “chceš se pobavit? Kolik máš peněz?”

Kyle se usmál, chytil ji rukou kolem pasu a vedl ji dolů postranní uličkou.

Ona ho s radostí následovala.

Jen co zatočili za roh, řekla, “Ještě jsi mi neodpověděl. Kolik máš—”

Byla to otázka, kterou nikdy nedokončila.

Předtím, jak stihla větu doříct, Kyle už ponořil své zuby do jejího krku.

Pokoušela se křičet, no on jí svou volnou rukou zavřel pusou, přitáhl si ji ještě blíže a pil a pil. Cítil, jak se lidská krev prohání jeho žilami a cítil se skvěle. Byl vyprahlý, dehydrovaný. Cestování v čase ho vyčerpalo a tohle bylo přesně to, co potřeboval k probuzení svého ducha.

Když cítil, jak její tělo ochabuje, sal víc a víc, pil víc, než mohl vůbec potřebovat. Nakonec, když se cítil kompletně nasycen, nechal její bezvládné tělo spadnout na podlahu.

Když se otočil a chystal se odejít, přistoupil k němu velký neoholený muž, kterému chyběl zub. Zpoza svého opasku vytáhl dýku.

Muž se podíval na zem na mrtvou ženu, pak nahoru na Kyla a zašklebil se.

“To byl můj majetek,” řekl muž. “Radím ti, abys mi za ni zaplatil.”

Muž udělal dva kroky směrem ke Kylovi a vrhl se na něj s dýkou.

Kyle se mu s jeho reflexy rychlosti světla snadno vyhnul, chytil muže za zápěstí a jedním pohybem mu zlomil ruku na dvě poloviny. Muž křičel, no předtím než stihl něco podniknout, Kylo mu vytrhl dýku z jeho ruky a tím stejným pohybem mu sekl do hrdla. Pak nechal jeho mrtvé tělo ležet na ulici.

Kyle se podíval dolů na dýku, složitou malou věc se slonovinovou rukojetí a příkývl. Nebyla vůbec špatná. Strčil si ji za opasek a rukou si ze rtů otřel krev. Zhluboka se nadechnul a, konečně spokojený, prošel uličkou a zpátky na ulici.

Ach, jak mu jenom Řím chyběl.

KAPITOLA TŘETÍ

Caitlin kráčela s knězem přes uličku v kostele, když dokončil blokování hlavního vchodu a utěsnění všech ostatních. Slunce zašlo a jak kráčel, zároveň zapaloval pochodně, které postupně osvětlovali obrovské místnosti kostela.

Caitlin se podívala nahoru a všimla si všechny obrovské kříže a přemýšlela, proč se tady cítí tak klidně. Neměla by, jako upír, mít strach z kostelů? Z křížů? Pamatovala si sídlo Bílého sabatu v New Yorském klášteře a kříže, které lemovali zdi. Caleb jí řekl, že vybrané upíří rasy kostely přijali. Pustil se do dlouhého monologu o historii upíří rasy a jejím vztahu s křesťanstvím, no ona ho tehdy úplně neposlouchala, byla do něj příliš zamilovaná. Teď si přála, aby věděla, o čem mluvil.

Kněz-upír provedl Caitlin přes boční dveře a ona si uvědomila, že rychle sestupují po kamenných schodech. Kráčeli dolů klenutou, středověkou chodbou a v průběhu cesty pořád zapaloval pochodně.

“Nemyslím si, že se vrátí,” řekl a popří chůzi zamkl další vchod. “Prohledají kvůli tobě krajinu a když tě nenajdou, půjdou do svých domovů. To dělají vždycky.”

Caitlin se tady cítila bezpečně a byla tak vděčná za pomoc tohoto muže. Přemýšlela, proč jí pomohl, proč kvůli ní riskoval svůj vlastní život.

“Protože patřím k tvému druhu,” řekl, otočil se, díval se přímo na ní a zkoumal ji svýma pronikavýma modrýma očima.

Caitlin vždycky zapomněla, jak snadno dokážou upíří číst jeden druhému myšlenky. Ale na chvíli taky zapomněla, že on byl jedním z nich.

“Ne všichni z nás mají z kostelů strach,” řekl a opět odpověděl na její myšlenky. “Víš, že naše rasa je roztržštěná. Náš druh—benevolentní druh—potřebuje kostely. Prospívají nám.”

Když zabočil do další chodby, k dalšímu malému schodišti, Caitlin přemýšlela, kam je vlastně vede. Myslí se jí prohánělo takové množství otázek, že nevěděla, na co se zeptat jako první.

“Kde jsem?” zeptala se a když to udělala, uvědomila si, že to byla první věc, kterou mu od jejich setkání řekla. Všechny její otázky z ní začali ve spěchu vypadávat. “V jaké krajině jsem? Jaký rok je?”

Jak kráčeli, on se usmíval a na tváři se mu shlukovali stařecké vrásky. Byl to nízký, slabý muž, s bílými vlasy, hladce oholený a s obličejem starého otce. Na sobě měl komplikovaný kněžský oděv a vypadal hodně staře, dokonce i na upíra. Přemýšlela, kolik století už musel být na zemi. Cítila, že z něj vyzařuje dobro a teplo a cítila se v jeho společnosti velmi příjemně.

“Tak mnoho otázek,” řekl nakonec s úsměvem. “Já tomu rozumím. Je toho na tebe moc. No, pro začátek, jsi v Umbrii. V malém městečku v Assisi.”

Namáhala si mozek a snažila se přijít na to, kde to je.

“Itálie?” zeptala se.

“V budoucnosti ano, tato oblast bude součástí státu s názvem Itálie,” řekl, “no teď ne. Jsme pořád nezávislí. Pamatuj,” usmál se, “už víc nejsi v 21. století—jak jsi si asi sama všimla díky oblečení a chování těch vesničanů.”

“Jaký je rok?” zeptala se potichu Caitlin a měla téměř strach z odpovědi, kterou uslyší. Její srdce bilo rychleji.

“Jsi v 18. století,” odpověděl. “Abych byl přesnější: rok 1790.”

1790. Assisi. Umbria. Itálie.

Pomyšlení na to ji ohromilo. Všechno se to zdálo být tak neskutečné, jako kdyby byla ve snu. Jenom těžko dokázala uvěřit tomu, že tohle všechno se opravdu děje, že byla opravdu, skutečně tady, v tomto čase a na tomto místě. To cestování v čase opravdu fungovalo.

Taky cítila malou úlevu: ze všech těch míst, na kterých se mohla ocitnout, Itálie v 1790 nezněla tak strašně. Nebylo to, jako kdyby se ocitla někde v pravěku.

“Proč se mě ti lidé pokoušeli zabít? A kdo jste vy?”

“I přes všechn náš pokrok, toto je pořád tak nějak primitivní a pověřivá doba,” řekl. “Dokonce i v tomto čase luxusu a dekadence je tady množství prostých lidí, kteří žijí v strachu z nás.”

“Jak vidíš, malá horská vesnice Assisi byla pro náš druh vždycky pevností. Je navštěvována upíry a vždycky byla. Náš druh upírů se krmí pouze na hospodářských zvířatech. No i tak si nás postupem času vesničané začali všimnout.”

“Někdy někoho z nás spatří. A když se to stane, situace bývá nesnesitelná. A tak je vždycky necháme, aby nás pohřbili. Necháme je projít si jejich směšnými, malými, lidskými rituály, které jim dodají pocit, že se nás zbavili. A když se neřádají, jednoduše znovu vstaneme a vrátíme se zpátky k našim životům.”

“No někdy upír vstane příliš brzy, nebo ho někdo při tom spatří a tehdy přichází dav. To se rozšíří. Tyhle věci se vždycky rozšíří. Nášmu druhu to přináší nechtěnou pozornost, no jenom dočasně.”

“Mrzí mě to,” řekla Caitlin a cítila se za to špatně.

“Nic si z toho nedělej,” řekl, “Tohle bylo tvé první cestování v čase. Nemohla jsi to kontrolovat. Chvilu trvá, než si na to zvykneš. Dokonce i ti nejlepší z nás nedokážou velmi dobře kontrolovat přemísťování. Vždycky je těžké říct, přesně kdy nebo kde se vlastně ocitneme. Počínala jsi si dobře,” řekl a jemně jí položil ruku na zápěstí.

Prošli přes další chodbu, tato měla nízké, klenuté stropy.

“Kromě toho, neudělala jsi všechno až tak špatně,” dodal. “Po tom všem jsi přeci dokázala přijít sem.”

Caitlin si vzpomněla, jak spatřila kostel, když sprintovala přes pole.

“Ale mně se to jenom zdálo jako logické místo, kam jít,” odpověděla. “Byla to první budova, kterou jsem spatřila a vypadala jako pevnost.”

On se usmál a zakýval hlavou. “Ve světě upírů neexistuje nic takového, jako je náhoda,” řekl. “Vše je předurčeno. Budova, která se tobě zdá být bezpečná se jinému může zdát chatrná. Ne, ty jsi si tohle místo vybrala z nějakého důvodu. Velmi konkrétního důvodu. A byla si navedena ke mně.”

“Ale vy jste kněz.”

Jemně zakroutil hlavou. “Jsi pořád velmi mladá a pořád se máš toho hodně co učit. My máme naše vlastní náboženství, naše vlastní vyznání. Není tak velmi rozdílné od toho, které se vyznává v tomto kostele. Můžeš být upírem a zároveň být zapojena do náboženského života. Zejména náš typ upírů,” řekl. “Já dokonce pomáhám lidem v jejich každodenním spirituálním životě. Koneckonců, mám výhodu a moudrost tisíců let na této planetě—narozdíl od lidských kněží. Lidé našťastí nevědí, že nejsem z jejich druhu. Vše co vědí je, že jsem městský kněz a vždycky jsem taky byl.”

Caitlin se hlavou prohánělo množství myšlenek, když se snažila to všechno pochopit. Obrázek kněze-upíra se jí zdál být tak paradoxní. Představa upířského náboženství, které funguje uvnitř kostela... všechno to bylo tak zvláštní.

I když to bylo opravdu fascinující, to, co opravdu chtěla vědět, se netýkalo upírů, kostelů nebo náboženství. Chtěla se dozvědět něco o Calebovi. Přežil cestu v čase? Byl naživu? Kde byl?

A zoufale se chtěla dozvědět něco o jejich společném dítěti. Byla pořád těhotná? Přežilo dítě? Hodně nad těmito věcmi přemýšlela a doufala, že kněz tyto otázky zachytí a odpoví jí na ní.

Ale on neudělal nic.

Věděla, že slyšel její myšlenky a rozhodl se jí neodpovědět. Nutil ji, aby se tyto otázky zeptala nahlas. A, jak pravděpodobně věděl, tohle byly otázky, které se bála zeptat.

“A co Caleb?” zeptala se nakonec třesoucím se hlasem. Příliš se bála zeptat se na jejich dítě.

Podívala se na něj a viděla, jak se jeho úsměv vytratil a nepatrně mu cuklo obličejem.

Její srdce se propadlo.

Prosím, pomyslela si. Prosím, neříkej mi zlé zprávy.

“Na některé věci budeš muset přijít sama,” řekl pomalu. “Některé věci bych ti neměl říkat. Je to cesta, kterou musíš projít. Ty a jenom ty.”

“Ale je tady?” zeptala se s nadějí. “Podařilo se mu to?”

Kněz, kráčejíc vedle ní, pevně sevřel rty. Nechal její otázky viset ve vzduchu, nezodpovězeny, zdálo se to jako věčnost.

Nakonec se zastavili před dalším schodištěm a on se otočil a podíval se na ní. “Přeju si, abych ti mohl říct více,” řekl. “Opravdu.”

Otočil se, zvedl svou pochodeň a vedl ji dál cestou přes další schodiště.

Vstoupili do dlouhé, klenuté chodby, všechny stropy tady byly zlacené a složitě navrženy. Byli kompletně pokryté freskami, světlé a mezi nima byli oblouky lemované zlatem. Strop zářil.

Stejně tak i podlaha. Byl to nádherný, růžový mramor a vypadal být nedávno vyčištěný. Tahle podzemní část kostela byla úžasná, vypadalo to jako starobylá komnata na poklad.

“Wau,” slyšela Caitlin sama sebe nahlas říkat. “Co je to za místo?”

“To je místo zázraků. Jsi v kostele Sv. Františka z Assisi. Tohle je také místo jeho odpočinku. V našem náboženství je to velmi svaté místo. Lidé—lidé a taky upíři—sem absolvují poutě, přicházejí z míst vzdálených tisíce mil, jenom aby mohli být na tomhle místě. František byl svatým zvířat a take byl svatým všech živých bytostí nepatřících k lidské rase—včetně našho druhu. Říká se, že se tady dějí zázraky. Tady jsme chráněni jeho energií.

“Neocitla jsi se tady náhodou,” pokračoval. “Toto místo je tvým začátkem. Je to odrazový můstek pro začátek tvé cesty, tvé poutě.”

Otočil se a podíval se na ní.

“Co pořád nedokážeš vidět,” řekl, “je, že jsi na cestě. A některé poutě trvají roky a mnoho, mnoho mil.”

Caitlin přemýšlela. Všechno jí to připadalo ohromující. Nechtěla být na cestě. Chtěla být zpátky doma, s Calebem, v bezpečí, v 21. století a tuto noční můru nechat za sebou. Byla unavená z cestování, z toho, že byla pořád na útěku, z neustálého hledání. Chtěla mít jenom znovu normální život, život teenagerky.

Ale zakázala si takový druh myšlení. Věděla, že to ničemu nepomáhá. Věci se změnili—natrvalo—a nikdy nebudou takové, jaké byly předtím. Připomněla si, že změna teď pro ní byla normální. Už více nebyla ta stejná stará, průměrná Caitlin. Teď byla starší. Moudřejší. A ať už se jí to líbilo nebo ne, byla na speciální misi. Prostě to musela akceptovat.

“Ale co je moje poutí?” zeptala se Caitlin. “Co je můj cíl? Kam přesně vlastně jdu?”

Vedl ji na konec poslední chodby a zastavili se před velkou, propracovanou hrobkou.

Caitlin cítila energii, která vycházela z hrobky a hned věděla, že tohle je místo posledního odpočinku Svatého Františka. Cítila se nabitá jenom díky tomu, že stála blízko ní, cítila, jak se stává silnější a vrací se jí její pravé já. Opět přemýšlela, jestli se vrátila jako člověk nebo jako upír. Opravdu jí její schopnosti chyběli.

“Ano, pořád jsi upír,” řekl. “Neměj obavy. Jenom to trvá nějaký čas, než se opět staneš sama sebou.”

Cítila se zahanbeně, že opět zapomněla hlídat své myšlenky, no také ji uklidnili jeho slova.

“Jsi velmi zvláštní člověk, Caitlin,” řekl. “Naše rasa tě velmi potřebuje. Zajdu až tak daleko, že řeknu, že bez tebe by celá naše rasa a taky celá lidská rasa byly na pokraji vyhynutí. Potřebujeme tě. Potřebujeme tvou pomoc.”

“Ale co mám dělat?” zeptala se.

“Potřebujeme, abys našla štít,” řekl. “A abys našla štít, musíš nejprve najít svého otce. On a jenom on ním disponuje. A abys ho našla, musíš najít svůj sabat. Tvůj opravdový sabat.”

“Ale já nemám tušení, kde začít,” řekla. “Já dokonce ani nevím, proč jsem se ocitla na tomto místě a v tomto čase. Proč Itálie? Proč 1790?”

“Odpovědi na tyto otázky musíš objevit sama. Ale ujišťuji tě, že máš hodně zvláštní důvody, aby ses ocitla zpátky v tomto životě.

Potkat určité lidi, vykonat určité věci. A tohle místo a čas tě dovedou ke štítu.”

Caitlin přemýšlela.

“Ale já ani netuším, kde je můj otec. Nemám ponětí, kde začít.”

Otočil se na ní a usmál se. “Ale máš,” odpověděl. “To je tvůj problém. Nevěříš své intuici. Musíš se naučit hledat hluboko uvnitř sebe. Vyzkoušej to teď. Zavři oči, zhluboka dýchej.”

Caitlin udělala to, co řekl.

“Zeptej se sama sebe: kam musím jít dál?”

Caitlin si namáhala mozek. Nic se nestalo.

“Poslouchej zvuk svého dechu. Nech svou mysl, ať se uklidní.”

Když to Caitlin udělala, když se opravdu soustředila a uvolnila, v mysli jí začali probíhat obrazy. Nakonec otevřela oči a podívala se na něj.

“Vidím dvě místa,” řekla. “Florencii a Benátky.”

“Ano,” řekl. “Velmi dobře.”

“Ale jsem z toho zmatená. Kam mám jít?”

“Na cestě neexistují žádné špatné rozhodnutí. Každá cesta tě jednoduše přivede na jiné místo. Výběr je na tobě. Máš velmi silný osud, no taky máš svobodnou vůli. Můžeš si vybrat každý krok. Například teď se potýkáš s rozhodující volbou. Ve Florencii si splníš své závazky, dostaneš se blíž ke štítu. To je to, co se od tebe vyžaduje. No v Benátkách se nachází tvé srdeční záležitosti. Musíš si vybrat mezi tvou misí a tvým srdcem.”

Caitlinino srdce jako by vyletělo.

Srdeční záležitosti. Znamená to, že Caleb je v Benátkách?

Cítila, že její srdce ji táhne do Benátek. Zároveň však věděla, že Florencie je místo, kde by měla být, aby mohla udělat to, co se od ní očekává.

Už teď se cítila být rozpolcená.

“Teď jsi dospělá žena,” řekl. “Rozhodnutí je na tobě. Ale pokud budeš následovat své srdce, přijde žal,” varoval ji. “Cesta srdce není nikdy jednoduchá. A nikdy očekávaná.”

“Cítím se tak zmatená,” řekla.

“Nejlepší práci děláme ve snech,” řekl. “Vedle je klášter, ve kterém můžeš v noci spát, odpočinout si a rozhodnout se až ráno. Do té doby se úplně zotavíš.”

“Děkuji,” řekla, natáhla se a chytila ho za ruku.

Obrátil se k odchodu a když to udělal, její srdce se rozbušilo. Byla tady ještě jedna otázka, kterou se ho potřebovala zeptat, ta nejdůležitější ze všech. No část z ní měla příliš velký strach. Třásla se. Otevřela ústa a chystala se promluvit, no měla v nich úplně sucho.

Kráčel dolů chodbou a právě se chystal odbočit za roh, když konečně nasbírala odvahu.

“Počkejte!” zakřičela. Pak jemněji dodala, “Prosím, mám ještě jednu otázku.”

On se zastavil, no zůstal stát zády k ní. Bylo divné, že se na ní neotočil, jako kdyby vycítil, na co se ho chce zeptat.

“Moje dítě,” řekla tichým, třesoucím se hlasem. “Je on...ona...přežilo to? Cestu? Jsem pořád těhotná?”

Pomalou se otočil a podíval se na ní. Pak zklonil pohled.

“Je mi to líto,” řekl nakonec tak potichu, že si nebyla jistá, jestli ho slyšela. “Vrátila jsi se v čase. Děti se můžou pohybovat pouze dopředu. Tvé dítě žije, no ne v tomto čase. Pouze v budoucnosti.”

“Ale...” začala rozechvěně, “Já myslela, že upíři můžou cestovat v čase pouze zpátky, ne dopředu.”

“Pravda,” řekl. “Obávám se, že tvoje dítě žije na místě a v čase bez tebe.” Opět zklonil pohled. “Je mi to tak moc líto,” dodal.

S těmito posledními slovy se otočil a odešel.

A Caitlin se cítila, jako kdyby jí někdo zabodl do srdce dýku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Caitlin seděla ve strohém pokoji Františkánského kláštera a přes otevřené okno se dívala ven do noci. Konečně přestala plakat. Uplynuli hodiny od chvíle, kdy opustila kněze, od chvíle, kdy se dozvěděla zprávy o svém ztraceném dítěti. Nebyla schopná zastavit proud slz, nebo přestat myslet na život, jaký bude vést. Všechno to bylo příliš bolestivé.

Ale po dlouhých hodinách se konečně vyplakala a vše, co jí teď zůstalo, byly vyschnuté slzy na její tvářích. Podívala se ven z okna, aby se trochu rozptýlila, a zhluboka dýchala.

Příroda Umbrie se před ní rozprostírala a z tohoto výhodného místa mohla vysoko na kopci vidět skalnaté kopce Assisi. Byl úplněk, který jí poskytoval dostatek světla na to, aby viděla, že se nachází v opravdu nádherné krajině. Její výhled lemovali malé, venkovské chatky, z jejich komínů se zvedal dym a už teď cítila, že tohle byl mnohem tišší a klidnější kus historie.

Caitlin se otočila a prohlížela si svůj malý pokoj, osvětlený jenom měsíčním svitem a malou svíčkou, která hořela zavěšená na stěně. Byl celý udělaný z kamene a s jednoduchou postelí v rohu. Udivovala se nad tím, že se už zdálo být jejím osudem, vždycky skončit v klášteře. Toto místo už nemohlo být odlišnější jako Pollepel, no stejně jí tento malý, středověký pokoj připomínal ten, který měla na ostrově. Byl navržen k přemýšlení nad samým sebou.

Caitlin prozkoumala hladkou, kamennou podlahu a vedle okna uviděla dva malé otisky, několik palců od sebe, ve tvaru kolena. Přemýšlela, kolik jeptišek se tady asi modlilo, klečelo před oknem. Tento pokoj byl pravděpodobně využíván po stovky let.

Caitlin přešla k malé posteli a lehla si na ní. Byla to jenom kamenná deska s nejmenším kouskem slámy. Snažila se pohodlně uložit, lehla si na bok—a pak něco ucítila. Natáhla se, vytáhla to a s úžasem si uvědomila, co to bylo: její deník.

Držela ho a byla tak šťastná, že ho má pořád u sebe. Její starý dobrý přítel, zdálo se, že to bylo to jediné, co přežilo cestu zpátky. Držela ho, tuhle opravdovou, hmotnou věc, která ji donutila uvědomit si, že tohle všechno nebyl jenom sen. Byla opravdu tady. Všechno se to opravdu stalo.

Moderní pero vypadlo ze stránek deníka a přistálo jí v klíně. Chytila ho a prozkoumávala. Přemýšlela.

Ano, rozhodla se. To bylo přesně to, co musela udělat. Psát. Zpracovat to. Všechno se stalo tak rychle, téměř ani neměla čas se pořádně nadechnout. Potřebovala si to přehrát v mysli, přemýšlet o tom všem, vzpomínat. Jak se sem dostala? Co se stalo? Kam směřovala?

Nebyla si jistá, jestli ona sama ještě vůbec zná odpovědi. Ale doufala, že díky psaní si dokáže vzpomenout.

Caitlin otáčela křehké stránky, až nakonec našla první prázdnou. Posadila se, opřela se o stěnu, zkroutila si kolena ke hrudi a začala psát.

*

Jak jsem se tady ocitla? V Assisi? V Itálii? V 1790? Na jedné straně se nezdá být tak dávno, když jsem byla zpátky v 21. století, v New Yorku, žila normální život teenagerky. Na druhé straně, zdá se to jako věčnost... Jak to všechno začalo?

Jako první si pamatuju ty bodavé bolesti. Jak jsem nerozuměla tomu, co znamenají. Jonah. Carnegie Hall. Moje první krmení. Moje nevysvětlitelná proměna na upíra. Volali mě míšenec. Chtěla jsem zemřít. Vše, co jsem kdy chtěla, bylo být jako všichni ostatní.

A pak tady byl Caleb. Zachránil mě před tím ďábelským sabatem, vyslobodil mě. Jeho sabat v klášteře. Ale oni mě vyhodili, protože vztahy mezi člověkem a upírem byly zakázané. Znovu jsem byla sama za sebe—tedy, než mě Caleb znovu zachránil.

Mé pátrání po mém otci, po mýtickém meči, který může uchránit lidskou rasu před válkou upírů, vedlo Caleba a mě všude možně, z jednoho historického místa na druhé. Našli jsme meč a pak nám ho vzali. Jako vždycky Kyle čekal, aby mohl všechno zničit.

Ale ne dřív, než jsem měla čas si uvědomit, co se ze mě stává. A ne dřív, než jsme Caleb a já měli čas najít jeden druhého. Po tom, co ukradli meč, po tom, jak mě pobodali, když jsem umírala, on mě proměnil a zase mě jednou zachránil.

Ale nevyvinulo se to tak, jak jsem si myslela. Viděla jsem Caleba s jeho exmanželkou Serou a představovala jsem si to nejhorší. Mýlila jsem se, no bylo už příliš pozdě. On odjel, daleko ode mně a do nebezpečí. Na Pollepelu jsem se zotavila a trénovala, a taky jsem si našla přátele—upíry—bližší než jsem měla kdy předtím. Zejména Polly. A Blake—tak záhadný, tak nádherný. Téměř se mu podařilo ukrást mé srdce. Ale přišla jsem k rozumu právě včas. Zjistila jsem, že jsem těhotná a uvědomila jsem si, že musím najít a zachránit Caleba před válkou upírů.

Šla jsem zachránit Caleba, no už bylo příliš pozdě. Můj vlastní bratr Sam nás podvedl. Zradil mě, donutil mě myslet si, že je někým jiným. To kvůli němu jsem si myslela, že Caleb není opravdu Caleb a zabila ho, mou lásku. Mečem. Mýma vlastníma rukama. Pořád si to nedokážu odpustit.

Ale přinesla jsem Caleba zpátky na Pollepel. Pokoušela jsem se ho oživit, přivést ho zpátky, jestli tady byla nějaká možnost. Řekla jsem Aidenovi, že udělám cokoliv, obětuju cokoliv. Zeptala jsem se ho, jestli nás může poslat zpátky v čase.

Aiden mě varoval, že to nemusí fungovat. A i pokud bude, my nemusíme být spolu. Ale já trvala na svém. Musela jsem.

A teď jsem tady. Sama. Na cizím místě a v cizím čase. Moje dítě je pryč. A možná i Caleb je pryč.

Udělal jsem chybu, že jsem se vrátila?

Vím, že musím najít mého otce, najít štít. Ale bez Caleba po mém boku nevím, jestli budu mít dost síly jít dál.

Cítím se tak zmateně. Nevím, co mám dál dělat.

Prosím, Bože, pomoz mi....

*

Jak slunce vyrostlo do obrovské koule nad obzorem, Caitlin utíkala ulicemi New Yorku. Byla to apokalypsa. Auta byly obrácené, všude leželi těla a všechno bylo zpustošené. Utíkala a utíkala, přes ulice, které vypadaly, že nikdy neskončí.

Jak běžela, zdálo se, že se svět točí kolem své osi; když se to dělo, vypadalo to, jako by mizly celé budovy. Panorama se změnila, ulice se měnily na cesty z bláta, beton se měnil na vlnité kopce. Cítila, že utíká zpátky v čase, z moderní doby do jiného století. Cítila, že pokud bude utíkat rychleji, může najít svého otce, svého pravého otce, někde na obzoru.

Běžela přes malé vesničky, které se pak taky vytratily.

Brzy všechno co zůstalo, bylo pole s bílými kytkami. Když přes ně utíkala, s nadšením viděla, že tam byl, na obzoru, čekal na ní. Její táta.

Jako vždycky bylo proti slunci vidět jenom jeho siluetu, no tentokrát se zdálo, že je blíž jako obvykle. Tentokrát viděla jeho tvář, jeho výraz. Usmíval se, čekal na ní a ruky měl roztažené a připravené na objetí.

Přišla k němu. Objala ho a on ji taky pevně objal.

“Caitlin,” řekl a z jeho hlasu vyzařovala velká láska. “Víš vůbec, jak jsi blízko? Víš vůbec, jak moc tě miluju?”

Předtím než stihla odpovědět, všimla si něčeho stranou a viděla, že na opačné straně pole stojí Caleb. Natahoval ruku směrem k ní.

Udělal několik kroků směrem k němu, pak se zastavila a podívala se na svého tátu.

On taky natahoval ruku.

“Najdeš mě ve Florencii,” řekl její otec.

Otočila se na Caleba.

“Najdeš mě v Benátkách,” řekl Caleb.

Podívala se na jednoho, pak na druhého a netušila, kterým směrem se má vydat.

*

Caitlin se s trhnutím probudila a posadila se vzpřímeně na postel.

Dezorientovaně se rozhlížela kolem po svém malém pokoji.

Nakonec si uvědomila, že to byl jenom sen.

Slunce vycházelo, ona přistoupila k oknu a podívala se ven. Assisi v ranním světle bylo tak klidné, tak nádherné. Všichni byli ještě pořád vevnitř a z některých komínů pomalu stoupal dym. Ranní mlha visela mezi nad krajinou jako oblak a lámala světlo.

Caitlin se náhle otočila, protože uslyšela praskání a připravila se, když viděla, že se její dveře začínají pomalu otevírat. Zatřála pěsti a očekávala na nečekaného návštěvníka.

No když se dveře pootevřeli o něco víc, podívala se dolů a její oči se doširoka otevřeli radostí.

Byla to Růže, která tlačila do dveří svým čenicem.

“Růže!” křičela.

Růže zatlačila do dveří, otevřela je dokořán, utíkala a skočila Caitlin do náručí. Olízala jí celý obličej, zatímco Caitlin brečela radostí.

Caitlin ji přitáhla k sobě a prohlédla si ji. Zakulatila se a vyrástla.

“Jak jsi mě našla?” zeptala se Caitlin.

Růže ji znovu olízala a kňučela.

Caitlin seděla na kraji postele, hladila ji a silně přemýšlela, snažila se vyčistit si hlavu. Pokud se Růži podařilo vrátit se, tak Calebovi zřejmě taky. Cítila velké povzbuzení.

Rozum jí říkal, že musí jít do Florencie. Pokračovat v hledání. Věděla, že klíč k nalezení jejího tátu, štít, se nachází právě tam.

Ale její srdce ji táhlo do Benátek.

Pokud existovala sebemenší šance, že by tam mohl být Caleb, musela to zjistit. Prostě musela.

Rozhodla se. Pevně stiskla Růži ve svém objetí, rozběhla se a vylétěla ven z okna.

Věděla, že už je uzdravená a její křídla se rozprostrou.

A opravdu se tak stalo.

V průběhu okamihu Caitlin letěla přes ranní vzduch, ponad kopce Umbrie a směřovala na sever, na cestu do Benátek.

KAPITOLA PÁTÁ

Kyle procházel úzkými uličkami staré římské čtvrti. Všude kolem něj lidé zavírali obchody a chystali se na odpočinek. Západ slunce byl vždycky jeho oblíbenou částí dne, časem, kdy se začínal cítit nejsilnější. Cítil, že jeho krev pulzuje rychleji, cítil, že jeho síla narůstá s každým krokem. Byl tak šťastný, že je zpátky v přeplněných ulicích Říma, zejména v tomto století. Tihle patetičtí lidé byli pořád stovky let vzdáleni jakémukoliv druhu technologie, jakémukoliv druhu dohledu. Mohl tohle místo roztrhat na kousky s absolutně klidným srdcem a nemusel se obávat odhalení.

Kyle odbočil na Via Del Seminario, která se před ním za chvíli otevřela a on se ocitl na velkém, starodávném náměstí, Piazza Della Rotonda.

A tam stál. Kyle tam stál, zavřel oči a zhluboka dýchal. Byl to tak skvělý pocit být zpátky. Přímo oproti něj bylo místo, které po stovky let nazýval svým domovem, jedna z nejdůležitějších upířských centrál na světě: Pantheon.

Pantheon stál, jako vždy, Kyle byl rád, že to vidí. Masivní, starodávná budova, které zadní část vyčnívala v kruhovém tvaru a přední část byla ohlašována obrovskými, impozantními, kamennými sloupy. Přes den byl pořád otevřen pro turisty, dokonce i v tomto století. Pojal neskutečné davy lidských bytostí.

No v noci, když zavřeli dveře před veřejností, se objevovali opravdoví vlastníci, opravdoví obyvatelé této stavby: Velký Upíří Koncil.

Upíři z velkých i malých sabatů, ze všech koutů světa, se k němu hrnuli, aby se účastnili každého setkání v průběhu celé noci. Koncil rozhodoval ve všech záležitostech, dával povolení, nebo je i odebíral. Ve světě upírů se neudálo nic bez toho, aby o tom Koncil věděl a ve většině případů ani bez jeho svolení.

Všechno to do sebe perfektně zapadalo. Tato budova byla původně postavena jako chrám pro pohanské bohy. Vždy to bylo místo modliteb, shromáždění pro temné upířské síly. Každému, kdo měl oči, to bylo jasné: byly tam ódy na pohanské bohy, fresky, malby, sochy všude kolem. Jakýkoliv lidský pozorovatel, který si dal námahu a přečetl si o poslání tohoto místa, si mohl uvědomit, jaký bylo opravdový účel tohoto chrámu.

A pokud by ani to nestačilo, byli tady taky pohřbeni všichni významní upíři. Bylo to žijící mausoleum, dokonalé místo, které mohl Kyle a jeho druh nazývat domovem.

Jak Kyle krácel po schodech, měl pocit, jako kdyby se vracel domů. Krácel přímo k obrovským železným dveřím, čtyřikrát udeřil kovovým klepadlem—upířský signál—a čekal.

Za chvíli se těžké dveře jemně pootvěřeli a Kyle zbadal neznámou tvář. Dveře se otevřeli o něco víc, tak akorát aby Kyle mohl vejít a pak se za ním rychle zabouchli.

Obrovský strážník, dokonce větší než Kyle, se díval dolů.

“Očekávají tě?” zeptal se opatrně.

“Ne.”

Kyle, ignorující stráž, udělal několik kroků směrem ke komnatě, když najednou ucítil na rameně studený, ledový stisk a zastavil.

Kyle cítil zlost a spaloval ho vztek.

Strážník se na něj dolů díval se stejným hněvem.

“Nikdo nevejde dovnitř bez toho, aby měl domluvené setkání,” řekl. “Budeš muset odejít a vrátit se někdy jindy.”

“Já můžu vejít, kdykoliv se mi zachce,” odvrkl zpátky Kyle. “A pokud nedáš pryč ruku z mého zápěstí, budeš hrozně trpět.”

Strážník na něj taky civěl a ocitli se v mrtvém bodě.

“Vidím, že některé věci se nikdy nezmění,” ozval se hlas. “To je v pořádku, můžeš ho nechat jít.”

Kyle cítil, jak sevřetí povolilo, otočil se a spatřil známou tvář: byl to Lore, jeden z hlavních poradců Koncilu. Stál tam, civěl na Kyla, usmíval se a pomalu kýval hlavou.

“Kyle,” řekl, “Nemyslel jsem si, že tě ještě někdy uvidím.”

Kyle, který se pořád vztekal na strážníka, si narovnal plášť a pomalu přikývl. “Mám nějakou práci s Koncilem,” řekl. “Nemůže to počkat.”

“Mrzí mě to, starý příteli,” pokračoval Lore, “dneska mají plný program. Někteří lidé čekají měsíce. Zdá se, že upíří obchody vzkvétají v každém koutě světa. Ale pokud se vrátíš příští týden, myslím, že bych ti mohl zabezpečit—”

Kyle k němu přistoupil. “Ty tomu nerozumíš,” řekl napjatě, “Nepřišel jsem z této doby. Přišel jsem z budoucnosti. Z dvěstě let vzdálené budoucnosti. Z úplně jiného světa. Konečné rozhodnutí je tady. Jsme na pokraji vítězství—absolutního vítězství. A pokud je neuvidím hned teď, bude to mít pro nás všechny velmi vážné důsledky.”

Jak na něj Lore civěl, úsměv se mu z tváře vytratil, když si uvědomil vážnost těchto slov; nakonec, po několika napjatých okamžicích, si odkašlal. “Následuj mě.”

Otočil se a kráčel a Kyle ho těsně následoval.

Kyle prošel dlouhou, širokou chodbou a za chvíli už vcházel do obrovské, otevřené komnaty. Byla ohromná, dokořán otevřená, se stoupajícím, kruhovým stropem a mramorovou, zářící podlahou. Místnost byla ve tvaru kruhu a její kraje byly vyplněny ozdobenými sloupy a sochami připevněnými na piedestálech, které se dívali dolů do místnosti.

Po krajích místnosti stáli stovky upírů všech možných ras a vyznání. Kyle věděl, že to byli většinou žoldáci, všichni tak ďábelští, jak on sám. Všichni v tichosti sledovali Velký Koncil, který se na opačném konci místnosti posadil za jejich lavici a uděloval rozsudky. Atmosféra v místnosti byla elektrizující.

Kyle vešel dovnitř a vše vsadil na jednu kartu. Jít za Koncilem bylo správné rozhodnutí. Mohl je zkusit ignorovat, mohl prostě honit Caitlin sám za sebe, no Koncil bude mít užitečné informace, přivede ho k ní mnohem rychleji. Co však bylo ještě důležitější, potřeboval jejich oficiální povolení. Vypátrání Caitlin nebyla jenom osobní záležitost, ale také záležitost nejvyšší důležitosti pro upířskou rasu. Pokud mu to Koncil odobří, a on si byl jistý, že se tak stane, nejenom, že bude mít jejich povolení, ale také jejich zdroje. Mohl by ji zabít rychleji a být dřív doma, připraven dokončit svou válku.

Bez jejich svolení by byl jenom dalším nepoctivým, žoldáckým upírem. Kyle s tím neměl žádný problém, no nechtělo se mu trávit čas tím, že si bude pořád hlídat záda: pokud by konal bez jejich povolení, mohli by na něj poslat upíry, kteří by ho měli zabít. Sebevědomě předpokládal, že by je dokázal zvládnout, no nechtělo se mu takovým způsobem mrhat časem a energií.

Ale pokud by odmítli jeho požadavek, byl plně připraven udělat cokoli, co bylo třeba, aby ji vystopoval.

Byla to koneckonců jenom jedna formalita navíc v nekonečném proudu upířích formalit. Tahle etiketa byla jako lepidlo, které je všechny drží pohromadě—no také ho nekonečně otravovala.

Jak Kyle kráčel hlouběji do komnaty, díval se na Koncil. Byli přesně takoví, jak si je pamatoval. Ve vzdálené části komnaty sedělo na vyvýšeném pódiu 12 soudců Velkého Koncilu. Byli oblečeni v strohých, černých hábitech a všichni měli černou kapuci, která zakrývala jejich tvář. Kyle nicméně věděl, kdo tito lidé byli. Za ta staletí jim čelil už mnohokrát. Jednou, opravdu jenom jednou, si sňali své kapuce a on doopravdy viděl jejich groteskní, staré obličej, obličej, které chodili po této planetě po miliony let. Při té vzpomínce sebou trhl. Byli to odporné noční kreatury.

Přesto byli Velkým Koncilem a vždy tady sídlili, od doby, kdy byl Pantheon vybudován. Tato budova byla opravdu částí z nich a nikdo z jeho druhu, dokonce ani sám Kyle, si nedovolil zpochybnit jejich úsudek. Jejich moc byla jednoduše příliš intenzivní a jejich zdroje příliš rozsáhlé. Kyle by možná mohl zabít jednoho nebo dva z nich, no armády, kterými disponovali v každém koutě světa, by ho nakonec dolapili.

Stovky upírů v místnosti přišli, aby byli svědky rozhodnutí Koncilu. Vždy se pečlivě seřadili po stranách, stáli v pozoru, v obrovském kruhu, na okraji a nechávali střed místnosti úplně otevřený. Pro jednu osobu. Vždy to byla ta osoba, která se před ně měla postavit a vyslechnout si rozsudek.

Právě teď to byla nějaká ubohá duše, která tam stála sama, třásla se strachem z toho, že stojí přímo před nimi, dívá se na ty nevyzpytatelné kapuce a čeká na jejich rozsudek. Kyle už na tom místě kdysi byl. Nebylo to nic příjemné. Pokud se jim nelíbila záležitost, ve které jste před ně předstoupili, mohli vás, jenom tak z rozmaru, na místě zabít. Nikdy to před nimi nešlo lehce—vždy to byla otázka života a smrti.

“Počkej tady,” zašeptal Lore Kyleovi, když směřoval do davu. Kyle stál na okraji a sledoval, co se děje.

Jak se Kyle díval, soudce jemně přikývl a dva upíří vojáci přistoupili z obou stran. Každý popadl jednu ruku osoby, která čelila Koncilu.

“Ne! NE!” křičel.

Ale nic mu to nepomohlo. Odtáhli ho pryč, zatímco on řval a bojoval, protože věděl, že ho vedou na smrt a taky věděl, že nic, co řekne nebo udělá, mu nebude nic platné. Musel je požádat o něco, co neschválili, uvědomil si Kyle, když se upírův řev ozýval přes komnatu. Nakonec se otevřeli dveře, on byl vyveden ven a dveře se za ním zabouchly. V místnosti znovu zavládlo ticho.

Kyle ve vzduchu cítil napětí, jak se ostatní upíří dívali jeden na druhého a obával se momentu svého výslechu.

Kyle viděl, že Lore přistoupil k dozorce blízko Koncilu a něco mu pošeptal do ucha. Dozorce ihned odkráčel za soudcem, poklekl a pošeptal mu do ucha.

Soudce jemně pootočil svou hlavu a muž ukázal přímo na Kyla. I z této velké vzdálenosti dokázal Kyle vycítit, jak se do něj soudcovi oči, ukryté pod kapucí, zavrtali. I když nerad, Kyle cítil chvění. Koneckonců, byl v přítomnosti opravdového ďábla.

Dozorce přikývl a to byl podnět pro Kyla.

Protlačil se přes dav a kráčel přímo do středu prázdné podlahy. Stál v malém kruhu ve středu místnosti—bod. Věděl, že pokud se podívá nahoru, přímo nad jeho hlavou bude díra ve stropě, oko, otevřené do oblohy. Přes den umožňovalo pronikat dovnitř slunečnímu svitu; teď, při západu slunce, bylo světlo filtrované a velmi slabé. Místnost byla osvětlená zejména díky pochodnám.

Kyle poklekl a uklonil se, čekal, až na něj promluví, jak kázala řádná upířská etiketa.

“Kyle ze Sabatu černého přílivu,” oznámil soudce pomalu. “Máš tu drzost k nám přistoupit neohlášený. Pokud tvůj požadavek nebude schválen, víš, že riskuješ trest smrti.”

To nebyla otázka; bylo to prohlášení. Kyle znal důsledky. Ale neobával se výsledku.

“Jsem si toho vědomý, můj pane,” řekl Kyle jednoduše a čekal.

Nakonec, po mírném šumu, přišlo další prohlášení: “Tak tedy mluv. Co od nás požaduješ?”

“Přišel jsem z jiné doby. Z budoucnosti vzdálené dvě stě let.”

Po celé místnosti se začalo ozývat hlasité mumlání. Zřízenec udřel třikrát do země svou holí a zakřičel, “Ticho!”

Nakonec se místnost uklidnila.

Kyle pokračoval. “Cestování v čase pro mě není lehké, tak jako pro nikoho z nás. No bylo to naléhavé. V budoucnosti, v čase, ve kterém já žiju, bude válka—slavná válka upírů. Začne v New Yorku a odtud se rozšíří. Je to upíří Apokalypsa, o jaké jsme snili. Náš druh konečně zvítězí. Vyhladíme celou lidskou rasu a zotročíme ji. Taky vyhladíme ty laskavé sabaty, kohokoliv, kdo se nám postaví do cesty.

“Já to vím, protože jsem vůdce této války.”

V místnosti se ozvalo další hlasité mumlání, následované údery holí.

“Ale má válka není u konce,” řval Kyle přes všechn ten rámus. “Zůstává už jenom jeden trn v mé patě, jedna osoba, která dokáže zruinovat všechno, čeho jsme dosáhli, která dokáže zruinovat tuto slavnou budoucnost naší rasy. Přichází ze zvláštního rodu a vrátila se v čase, pravděpodobně

proto, aby mi unikla. Vrátil jsem se, abych ji našel a jednou pro vždy se jí zbavil. Do té doby než se mi to povede, zůstává naše budoucnost nejasná.

“Předstupuji dnes před vás, abych požádal o vaše povolení ji zabít, tady, ve vašem čase a na vašem místě. Taky bych rád využil vaší pomoci při pátrání po ní.”

Kyle znovu sklonil hlavu a čekal. Jeho srdce tlouklo rychleji, jak očekával jejich rozhodnutí. Bude samozřejmě v jejich zájmu mu pomoci a neviděl žádný důvod, proč by tak neměli učinit. Ale opět, tyto bytosti, živé po miliony let, dokonce starší než on, byly absolutně nepředvídatelné. Nikdy nevěděl, jakou má těchto dvanáct soudců agendu a jejich nařízení se vždycky zdáli být náhodné jako vítr.

Čekal uprostřed hustého ticha.

Nakonec se ozvalo odkašlání.

“My, samozřejmě, víme o kom mluvíš,” ozval se chraplavý hlas jednoho ze soudců. “Mluvíš o Caitlin. O té ze Sabatu Pollepel. No která je, ve skutečnosti, z mnohem mocnějšího sabatu. Ano, přišla do nášho času včera. Samozřejmě, že o tom víme. A pokud bychom ji chtěli zabít, nemyslíš, že bychom to už udělali?”

Kyle dobře věděl, že není vhodný okamžik na odpověď. Potřebovali jejich malou chvíli pýchy. Prostě je nechá dokončit jejich proslov.

“My obdivujeme tvé odhodlání a tvou budoucí válku,” pokračoval soudce. “Ano, velmi ji obdivujeme.”

Přišel další moment těžkého ticha.

“Necháme tě ji vystopovat,” pokračoval soudce, “ale pokud ji najdeš, nezabiješ ji. Zajmeš ji živou a přineseš ji zpátky k nám. Radši si sami vychutnáme její zabití a budeme sledovat, jak pomalu umírá. Bude dokonalým kandidátem na Hry.”

Kyle cítil, jak ho zaplavuje vztek. Hry. Samozřejmě. To bylo všechno, o co se tihle staří, morbidní upíři zajímali. Teď už si vzpomínal. Proměnili Koloseum na arénu pro jejich sport, upír proti upírovi, upír proti člověku, upír proti zvěři a s oblibou sledovali, jak se všichni trhají na kusy. Bylo to kruté a Kyle to jistým způsobem obdivoval.

Ale to nebylo to, co si pro Caitlin přál. Chtěl ji vidět mrtvou. Definitivně. Ne, že by mu záleželo na tom, jestli ji bude někdo mučit. No nechtěl mrhat žádným časem, nechtěl jí dát žádnou šanci. Samozřejmě, ještě nikomu se nepodařilo utéct nebo přežít Hry. Ale při tom všem si nikdo nemohl být jistý, co se může stát.

“Ale, mí páni,” protestoval Kyle, “Caitlin, jak jste řekli, pochází z mocného rodu a je mnohem nebezpečnější a nepolapitelnější, jak si myslíte. Požaduji vaše povolení, abych ji mohl zabít okamžitě. V sázce je až příliš.”

“Jsi pořád mladý,” řekl další soudce, “a tak ti odpustíme zpochybňování našeho rozsudku. Kohokoliv jiného bychom zabili přímo na místě.”

Kyle sklonil hlavu. Uvědomil si, že zašel příliš daleko. Nikdo nikdy soudcům neprotiřekl.

“Je v Assisi. To je místo, kam se teď vydáš. Jdi rychle a neodkládej to. Teď, když jsi to zmínil, docela se těšíme na to, jak ji uvidíme umírat přímo před našima očima.”

Kyle se otočil a odcházel.

“A Kyle,” zavolal jeden z nich.

Otočil se.

Hlavní soudce si odhrnul kapuci a odhalil tu nejgrotesknější tvář, jakou kdy Kyle viděl. Byla pokryta boulemi, jízvami a bradavicemi. Otevřel ústa a ošklivě se usmál, ukázal žluté ostré zuby a zářící černé oči. Ještě více se zašklebil: “Příště, když se objevíš bez ohlášení, budeš to ty, kdo pomalu zemře.”

KAPITOLA ŠESTÁ

Caitlin letěla ponad idylickou Umbrijskou krajinu, míjela kopce a údolí, prozkoumávala bujné zelené panorama za brzkého ranního světla. Pod ní byly roztroušeny malé farmářské komunity, malé kamenné chaloupky, obklopené stovkami akrů půdy, a z jejich komínů se valil dym.

Jak směřovala na sever, krajina se měnila, procházela do kopců a údolí Toskánska. Kam se podívala, viděla vinice, umístěné na zvlněných kopcích a pracovníky s velkými slaměnými klobouky, kteří už teď pracovali a opečovávali v brzkém ránu vinice. Tato krajina byla neskutečně nádherná a část z ní si přála, aby tady mohla jednoduše přistát, usadit se a vytvořit si domov v některé z malých farmářských chaloupek.

Ale ona měla práci. Pokračovala dál, letěla na sever, pevně držela Růži, zahrabanou v jejím tričku. Caitlin cítila, že Benátky se blíží a cítila se, jako kdyby byla magnet, který je k nim přitahován. Čím víc se blížila, tím více cítila, že její srdce tluče očekáváním; už teď tam cítila lidi, které někdy znala. Pořád však nevěděla, koho vlastně. Pořád necítila, jestli je tam Caleb, nebo jestli je vůbec naživu.

Caitlin vždycky snila o tom, že navštíví Benátky. Viděla obrázky kanálů, gondola a vždy si představovala, že tam jednou půjde, možná s někým, koho miluje. Dokonce si představovala, že ji na jedné z těch gondol ta osoba požádá o ruku. No nikdy nečekala, že to bude takové.

Jak letěla a letěla, dostávala se pořád blíží, napadlo ji, že Benátky, které se teď chystá navštívit, v roce 1790, můžou být velmi rozdílné od Benátek, kterých obrázky viděla v 21. století. Pravděpodobně, jak si představovala, budou menší, méně rozvinuté, více venkovské. Také si představovala, že nebudou tak přeplněné.

No brzy si uvědomila, že se nemohla více mýlit.

Když Caitlin konečně dorazila na předměstí Benátek, i z této výšky byla šokovaná tím, že město pod ní vypadalo překvapivě podobně jako na obrázcích z moderní doby. Rozeznávala historickou, slavnou architekturu, rozeznávala všechny ty malé mosty, rozeznávala ty samé uličky a zákruty vedoucí ke kanálům. Byla vskutku šokovaná z toho, že Benátky v roce 1790 nebyli, alespoň z vnějšího pohledu, natolik rozdílné od Benátek 21. století.

Čím více nad tím přemýšlela, tím větší smysl to dávalo. Benátská architektura nebyla jenom 100 nebo 200 let stará: byla stará stovky a stovky let. Pamatovala si hodinu historie, na jedné z její mnoha středních škol, na které se učili o Benátkách, o některých z jejich kostelů, vybudovaných v 12. století. Teď si přála, aby tehdy poslouchala o něco pozorněji. Benátky pod ní, zastavěná, rozlehlá masa budov, nebyly úplně novým městem. Byli, dokonce i v roce 1790, staré několik stovek let.

Caitlin tento fakt potěšil. Představovala si, že rok 1790 bude jako z jiné planety a ulevilo se jí, když zjistila, že některé věci se ve skutečnosti až tak moc nezměnily. Vypadalo to tak, že tohle je v podstatě stejné město, jaké by mohla navštívit i v 21. století. Jediný rozdíl, který okamžitě postřehla byl, že na vodních cestách nebyla, samozřejmě, jediná motorová loď. Nebyly tam žádné rychlé čluny, žádné velké trajekty, žádné výletní lodě. Místo toho byly vodní cesty plné obrovských plachetnic, kterých stězně se šplhali do výšky několika desítek stop.

Caitlin byla taky překvapená z davů. Zletěla níž, jenom několik stovek stop nad město a dokonce i teď, v brzkém ránu, mohla vidět, že ulice byly totálně přečpané lidmi. A že vodní cesty byly absolutně zaplněné lodní dopravou. Byla v šoku. Tohle město bylo více přeplněné než Times Square. Vždy si představovala, že návrat v historii by znamenal méně lidí, menší davy. Hádala, že v tom se taky mýlila.

Jak letěla ponad to všechno, kroužila znovu a znovu, věc, která ji překvapila nejvíc, byla ta, že Benátky nebyly jenom jedno město, jenom jeden ostrov—byli roztahané po mnoha ostrovech, desítky ostrovů roztahujících se do každého směru, každý měl své vlastní stavby, své vlastní malé

město. Ostrov, na kterém Benátky sídlili, měl očividně nejvíc budov a byl nejzastavěnější. Ale desítky dalších ostrovů se všechny zdály být propojeny, byly životně důležitou částí města.

Další věcí, která ji překvapovala, byla barva vody: zářící, modrá voda. Byla tak světlá, tak neskutečná, ten druh vody, kterou by očekávala někde v Karibiku.

Jak kroužila ponad ostrovem, znovu a znovu, a snažila se zorientovat, přijít na to, kde by bylo vhodné přistát, litovala, že Benátky nikdy v 21. století nenavštívila. No, alespoň teď měla šanci.

Caitlin byla taky trochu ohromena. Vypadalo to být tak velké a rozrůstající se místo. Netušila, kde sesednout, kde vůbec začít hledat lidi, které jednou znala—pokud tady vlastně byli. Pošetile si představovala, že Benátky budou menší, malebnější. I odsud však mohla říct, že přes tohle město může chodit celé dny a neprojde z jednoho konce na druhý.

Uvědomila si, že na samotném ostrově Benátky nenajde místo, na kterém by mohla bez podezření přistát. Byl příliš přeplněný a neexistovala možnost, jak se k němu přiblížit a nevyvolat otázky. Nechtěla na sebe přitáhnout takový druh pozornosti. Netušila, jaké jiné sabaty byly tam dolů a jak byly teritoriální; netušila, jestli byly laskavé nebo nenávistné; a neměla ponětí, jestli se zdejší lidé, tak jako v Assisi, měli na pozoru před upíry a honili by je. Poslední věc, kterou potřebovala, byl další dav.

Caitlin se rozhodla přistát na pevnině, daleko od ostrova. Všimla si obrovské loď plné lidí, které vyráželi od pevniny a uvědomila si, že by to bylo nejlepší místo na sestoupení na zem. Loď ji alespoň vezme přímo do srdce města.

Caitlin nenápadně přistála za lesíkem na pevnině, ne tak daleko od lodí. Posadila Růži na zem a ta se okamžitě rozeběhla k nejbližšímu keři a ulevila si. Když byla hotová, podívala se Růže na Caitlin a zakňučela. Caitlin jí viděla v očích, že má hlad. Soucítila s ní: ona ho měla taky.

Létání ji unavilo a Caitlin si uvědomila, že se ještě pořád kompletně nezotavila. Taky si uvědomila, že má velký apetít. Chtěla se krmit. A ne jídlem určeným pro lidi.

Rozhlédla se kolem sebe a v dohledu neviděla žádného jelena. Neměla čas na hledání. Z lodi se ozvalo hlasné hvízdání a ona věděla, že se chystá odplout. S Růží budou muset vydržet a vyřešit to později.

Zároveň s bodavými bolestmi se Caitlin taky stískalo po domově, chybělo jí bezpečí a pohodlí Pollepelu, chyběl jí pocit být po Calebovém boku, to, jak ji učil lovit, jak ji vedl. Po jeho boku vždycky cítila, že bude všechno v pořádku. Teď, sama za sebe, si tím nebyla tak jistá.

*

Caitlin se s Růží po svém boku vybrala k nejbližší lodi. Byla to velká plachetnice s dlouhou rampou vedoucí na pobřeží a když se podívala nahoru, viděla, že je kompletně naplněná lidmi. Poslední pasažeri právě kráčeli po rampě a Caitlin se i s Růží náhlila, aby se dostala dovnitř ještě předtím, jak rampu odstraní.

Byla překvapená velkou, tlustou rukou, která ji tvrdě plácla po hrudi, chytla ji a zastavila.

“Lístek,” ozval se hlas.

Caitlin se rozhlédla a všimla si svalovce, který se na ni mračil. Vypadal neohrabaně, byl neoholený a dokonce i odsud bylo cítit, jak smrdí.

Hněv v Caitlin narůstal. Už tak byla kvůli hladu na pokraji a nelíbilo se jí, jak ji zastavil svou rukou.

“Žádný nemám,” odvrkla Caitlin. “Nemůžete nás prostě nechat projít?”

Muž tvrdě zatočil hlavou a otočil se. Ignoroval ji. “Žádný lístek, žádná jízda,” řekl.

Její hněv dosáhl dalšího bodu a ona se přinutila myslet na Aideny. Co by jí řekl? Zhluboka dýchej. Uklidni se. Použij svou mysl, ne tělo. Připomenul by jí, že je silnější, než tenhle člověk. Řekl by jí, aby se soustředila. Aby použila svůj vnitřní dar.

Zavřela oči a snažila se soustředit na svůj dech. Zkoušela si shromáždit své myšlenky, nasměrovat je na tohoto muže.

Ty nás pustíš na loď, říkala v duchu. Uděláš to bez toho, abychom ti zaplatili.

Caitlin otevřela oči a očekávala, že on tam bude stát a nabízet jí přechod. No na její zklamání tomu tak nebylo. Pořád ji ignoroval a odmotával poslední z lan.

Nefungovalo to. Buď ztratila své schopnosti ovládnání mysle, nebo se ještě úplně nevrátili. Nebo možná byla příliš vyčerpaná a dostatečně se nesoustředila.

Najednou si na něco vzpomněla. Její kapsy. Rychle je prohledala a hádala co, jestli vůbec něco, si přinesla z 21. století. Něco našla a ulevilo se jí, když viděla, že to je 20\$ bankovka.

“Tady,” řekla a podávala mu ji.

On ji vzal, zmačkal ji a zvedl. Prohlížel si ji.

“Co to je?” zeptal se. “Neznám to.”

“To je 20\$ bankovka,” vysvětlila Caitlin a jak to říkala, uvědomila si, jak hloupě musí znít. Samozřejmě. Proč by ji měl znát? Byla americká. A neměla existovat ještě nejbližších dvěstě let.

Caitlin si se záchvěvem strachu najednou uvědomila, že všechny peníze, které měla u sebe, jí budou k ničemu.

“Odpad,” řekl a vrazil jí bankovku zpátky do ruky.

Caitlin se rozhlédla kolem a se strachem si všimla, že odmotávají lana a loď se chystá vyplout. Rychle přemýšlela, opět sáhla do svých kaps, vytáhla nějaké drobné, našla čtvrták a podala mu ho.

O něco více zaujatý si ho vzal a prohlížel si ho ve světle. Stejně, pořád nebyl přesvědčený.

Strčil jí ho zpátky do dlaně.

“Vrať se s opravdovými penězi” řekl; taky se podíval na Růži a dodal, “a žádní psi.”

Caitlininy myšlenky se obrátily na Caleba. Možná tam byl, téměř na dosah, na ostrově Benátky, vzdálený jenom cestu lodí. Zuřila, že jí ten muž brání v setkání s ním. Ona měla peníze—jenom ne jeho peníze. Plus, loď jenom sotva vypadala, že je schopná plout na moři a byli na ní stovky lidí. Znamenal by jeden lístek navíc opravdu takový rozdíl? To prostě nebylo fér.

Když vrazil peníze Caitlin do dlaně, náhle sevřel svými spocenými, velkými rukami ty její a popadl ji za zápěstí. Ušklíbl se a na tváři se mu objevil velký, zkrivený úsměv, který odkrýval několik chybějících zubů. Caitlin cítila jeho nechutný dech.

“Pokud nemáš žádné peníze, můžeš mi zaplatit jiným způsobem,” řekl, rozšířil svůj úchylný úsměv a když to udělal, natáhl svou druhou ruku a dotkl se její tváře.

V Caitlin se ozvali její bleskové reflex a automaticky se natáhla, praštila ho tvrdě do ruky a vyslobodila své zápěstí z jeho sevření. Byla překvapená svou vlastní silou.

On se na ní podíval, očividně šokován z toho, že tak malá dívka může mít takovou sílu a jeho úsměv se změnil na rozhořčení. Vytáhl hleny až z paty a pak plivl přímo na její nohu. Caitlin se podívala dolů a viděla, že to přistálo na jejich botách. Byla znechucená.

“Máš štěstí, že jsem tě nedořezal,” zabručel na ni, pak se náhle otočil a vrátil se k odmotávání lan.

Caitlin cítila, že jí zrudli tváře, jak ní prostoupil hněv. Byli muži všude stejní? V každém čase a věku? Byla tohle ukázka toho, co může čekat od zacházení se ženami v tomto čase a na tomto místě? Přemýšlela o všech těch ženách tam venku, o všem, s čím se v této době musí vyrovnat a cítila, jak její vztek narůstá. Cítila, že se potřebuje za ně všechny postavit.

On byl pořád skloněný, rozvazoval lana a ona se rychle napřáhla a kopla ho brutální silou přímo do zadku. Kopanec ho poslal na let ponad molo, hlavou napřed, přímo do vody, o patnáct stop níže. Přistál s hlasitým šplouchnutím.

Caitlin rychle proběhla přes rampu, Růže po jejím boku, a protlačila si cestu na obrovskou plachetnici plnou lidí.

Stalo se to tak rychle, že doufala, že si toho nikdo nevšiml. Zdálo se, že má pravdu, protože posádka vytáhla mostík a loď začala odplouvat.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.